

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 7. rožnika 1889.

List 23.

Don-Boskova Madona,
to je,

Don-Boskova Marija Devica.

(Dalje.)

Nedavno smo slišali, koliko imenitnih milosti so dosegali Italijani v cerkvi Marije Device Pomočnice, kateri je pokojni Don-Bosko v Torinu cerkev zidal. Naj to stvar nekoliko nadaljujemo; v ta namen naj nasleduje tukaj nekoliko zgledov iz Don-Boskovega zapisnika (Letture Cattol., Maggio, Fasc. V, 1889.)

Ozdravljenje.

Bosko je 9. sveč. 1887 dobil naslednje pisanje: Prosim, prečastiti gospod, naznanite milosti, katere naša Mati, pod naslovom „Pomoč kristjanov“ izliva nad tiste, kateri jo na pomoč kličejo. Podpisani je v svoji hudi bolezni pribežal pod Njeno mogočno brambo, in dosegel je od onod doželjeno ozdravljenje. Ta dogodba naj spodbada vse, da naj z zaupnostjo pribeže k svoji dragi Materi.

Caldarola, 9. sveč. 1887.

Pacifik Bernabel, prošt.

Zadobljeno zdravje.

Janez Torre, iz Novi-Ligure (Nove Ligurije?), star 23 lét, je vsled bolezni, ki jo je imel že v starosti dveh lét, pogosto napadan od kerčev čutilničnih, pri čimur se je zdravilska umetnost naznanila za nezmožno, da bi bolnika ozdravila. Prešinila pa ga je dobra misel obrniti se k Mariji Pomočnici, ter je v ta namen pisal Don-Bosku. In od mogočnega in usmiljenega posredovanja

Marije Device je dosegel milost ter bil rešen od hudega, katero ga je bilo obsodilo k žalostnemu in brezdelnemu življenju. Zdaj pa je že dobrih 14 mesev, odkar se veseli popolnega zdravja, in upanje se je že spremenilo v gotovost, da je po čudežu popolnoma ozdravljen.

Bodi tedaj za to zahvala in slava Bogu in Njegovi Materi, katero je izvolil za blagajničarico svojih milosti.

Alba, 3. sušca 1887.

Ravno tam se pripoveduje, kako je bil majhen dečko v Kastelletto Scarroso napaden od prav nevarne bolezni v sapniku, in šlo mu je že do zadnjega. Preužaljena mati se oberne do Marije Pomočnice Don-Boskove in obljubi tri ss. maše na njenem oltarji v Torinu, ako ji tolikanj priljubljeno, edino edino ohrani. Molitev je bila uslišana, zdravnik je naznanil, da otrok je iz nevarnosti.

Voltêr (Voltaire) in nasledki njegovih naukov na Francoskem.

(Konec.)

(Napoleon I in njegov polom.)

Napoleonu se je zgodila ena njegovih želja. Rojen mu je bil kralj rimski 20. marca 1811. Dvaindvajset topovskih strelav naj bi naznanjalo, da se je rodila princesinja, sto in eden pa, da se je rodil princ. Ko je zagermel 23. strel, je letalo vse vprek ter vriskalo od veselja. Otrok je dobil pri kerstu ime Napoleon Franc, Josip Karol; po vseh deželah, ki so bile pokorne Napoleonu, se je rojstvo praznovalo z raznimi slovesnostmi. Po mestih so napravljali igre, nazdrav

ljali, prepevali novemu kralju ter se prilizovali Napoleonu. Od vseh strani so hiteli poslanci v Pariz, da bi zaterjevali Napoleonu zvestobo. Naj-sijajniše so praznovali kerst v Rimu, kjer se je novorojenemu kralju na čast razsvetlila Petrova bazilika, Hadrijanov grad, Kapitol in celo mesto. Znano je, da so takrat Rim imeli v oblasti grabeži, kakor ga zdaj imajo. Videlo se je, da vse plava v ognjenem morju. Vzeli so križ raz Kvirinal, ki je bil od sedaj odločen za cesarsko palačo, ter so na njegovo mesto nasadili velicega orla. Pred nekaj leti je opravljal slovesnosti papež, obdan z množico kardinalov; sedaj pa je praznoval veliki rabinar pričetek judovskega konzistorija rimskega 1. avg., ter je zaklical: Cir se je pokazal, modrost in ognjen meč večnega raja sta ga naredila najmočnejšega vladarja na zemlji, izvoljeno ljudstvo je rešil. Večji je kot Cir v naših dneh, mogočen, nepremagljiv, ki bode pozidal nov tempelj.

Med tem pa je glavni cerkveni še vedno sedel v ječi Savonski, brez prijateljev, obdan od samih prilizovalcev, hudobnih zapeljevalcev, ki so skušali oslabelega starčka sprijazniti z naklepi Napoleonovimi. Videl je Napoleon, da ne more upogniti stanovitnega starčka niti sila, niti žuganje, niti lepa obetanja: hotel mu je tedaj moč uzeti s tem, da je sklical nekaj cerkveni zbor, koncilijabulum, tacihi škofov, ki jih je bil Napoleon izvolil, papež pa ne poterdil. Sošli so se v dan 17. jul. 1811, 104 francoski, laški in nemški škofje-neškofje: predsednik jim je bil N. Tesch, voditelj kardinal Maury, ktereja je bil cesar dobil popolnem na svojo stran. Poterdili, menil je Napoleon, naj bi one škofove, ktere je Napoleon zadnja leta imenoval, kterih pa papež ni mogel priznati. Verno ljudstvo je bilo vedno vdano papežu mučeniku: zaradi tega se oni škofje niso upali povzdigniti se nadenj. Pomožni škof monasterski Maks Droste je celo imel pogum prositi Napoleona, naj izpusti papeža: podpirala sta ga kardinal Spina in Kamberiški škof neustrašeno. Zbor ni sklenil nič drugega, kot to: Poslal je poslanca k sv. Očetu ter ga prosil, naj se po lepem potu spravi z Napoleonom. Napoleon je bil kar razdražen nad takim izidom: oni tuji škofje so morali čutiti njegovo nemilost, zbor pa je razpustil 10. jul.; vendar se je vdal nasvetu zborovemu, ter je poslal več škofov v Savono, da bi pridobil papeža s ponižnimi prošnjami, ter bi se povernil tako zopet zaželjeni mir. To je bil najhujši napad, s kterim je hotel prekanjen Napoleon si pridobiti papeževo serce; in res se je dal papež preprosi ter je poterdil Napoleonove škofove 21. sept., da bi se ne kalil mir

med ljudstvom. Sicer si je pa strogo lastil pravico, škofove imenovati ter se odločno uperl ustreči družim željam Napoleonovim. Na to je zapovedal Napoleon, naj ga prepeljejo v Fontainebleau, blizu Pariza, kjer so ravnali bolj človeško z njim, kot v Savoni. Na videz je bilo to znamenje prijaznosti, v resnici pa daljni korak sramotenja.

Pa šiba tudi mogočnemu Napoleonu ni prizanesla. Ruska zima je pokopala slavo Napoleonovo; papež pa je bil rešen iz samosilne ječe. Pij VII je šel v slovesnem vходу v Rim 24. maja 1814, verno ljudstvo je trumoma hitelo pozdravit rešenega očeta, njegov voz je peljalo 72 mladeničev. Postal je zopet poglavar cerkvene države, zbral je kardinale zopet krog sebe in kerščanstvo je imelo rešenega očeta, vladarja. V svojih bulah in nagovorih je nagovoril samozavestno, da so cerkvi v korist odpravljene vse neslišane stiske in poniževanja, ktere ji pripravljajo nasprotniki.

Liberalna načela so vzbudila francosko revolucijo; ta je hotela zatreti kerščanstvo ter podreti ves družbeni red; ista načela so napeljevala Napoleona, da je s svojo silno roko stresal temelj kerščanske Cerkve — pa Cerkve je prenesla vse udarce; nasprotniki so omagali, ona pa je zmagovita, močna, pomlajena zapustila borišče. — Mislite, da bodo sedanji brezvérci, sovražniki katoliške šole, brezbožni Lahi in Framasoni kaj opravili? Stermoglavili se bodo v strašen prepad, kakor se je bil napihneni Napoleon!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Prijazne Šmarnice so se pretekli petek, kolikor moč slovesno, doveršile po vsih ljubljanskih cerkvah, skor povsod je bil sklepni govor; v Šenkavžu so opravili milostni gosp. stoljni prošt med veliko azistenco litanije z blagoslovoma in z zahvalno pesmijo pri oltarji N. lj. Gospé presv. Serca. Obiskovane, kolikor vemo, so bile šmarnice po cerkvah dosti obilno in zanašati se smemo, da mnogo duš je bilo pretekli mesec rešenih iz ječe očiščevališča. In ker bodo rešene molile za svoje rešenike in njih domače, se je toliko bolj zanašati, da npravnost ter čedno življenje po vsi škofiji se bode zopet povzdignilo na nekoliko višjo stopnjo, kar je pač zelo zelo potrebno. —

Pričel se je pa mesec rožnik, junij, ki je posebno posvečen gorečnejšemu češčenju najsvetejšega Jezusovega Serca; zopet lepa prilika novih cvetic si pridobivati.

V Šenkavžu je oltar presv. Trojice, kjer je podobna Jezusovega presv. Serca, prav lepo ozališan in bo torej toliko bolj ta mesec pridno mladino k sebi vabil.

V Novem mestu so zbrani župani in srenjski svetovalci vsega okraja enoglasno sklenili, da naj se za dolenske okraje v Novem mestu vstanovi prostorna bolnišnica. Ta potreba se je posebno pokazala zdaj, ko kužne bolezni razsajajo po Dolenjskem.

Koze se tu in tam po Dolenjskem še prikazujejo. —

Toča je nekoliko pobila 11. maja okoli Kerke.

Ljubljanski muzej je zopet obogatil znani starinokopec g. J. Pečnik z mnogimi novimi iznajdbami, ki jih je izkopal okoli nekdanjega Noviodunum-a.

S Krasa. († Župnik Peter Svetlin.) Teržaška škofija je zopet zgubila izglednega, marljivega, za Božjo čast, za lepoto Njegove hiše, za blagor izročeni mu duš gorečega duhovnega pastirja. Po kratki pa mučni bolezni je v Gospodu zaspal, svojo blago dušo izdihnil častiti gospod Peter Svetlin, župnik v Avberu na Krasu. Župa avberska zgubi ž njim svojega dobrotnika, svojega varha in naj boljšega prijatelja. Vdovica duhovnika za njim plaka, véni mu za njegov trud, za duhovne in telesne dobrote pri Bogu prosijo večni mir in pokoj, in svesti smo si, da njih prošnje bodo uslišane in da mu bode stotero plačilo za njegov trud od Njega, ki ne pozabi nagraditi kupice vode, ktera se daje v Njegovem imenu, ki ravno tako za dobro prejme vinar uboge vdove, kakor dar bogatinov.

Rodil se je blagi P. Svetlin na Raki na Dolenjskem, mašnik je bil posvečen leta 1848, služboval je potem v škofiji teržaški v raznih krajih, na zadnje v Avberu na Krasu, kakor župnik. Bil je izversten učitelj in odgojitelj mladini, kar mu je priznala cerkvena in svetna oblast; veselo je bilo poslušati, kako točno so mu otroci odgovarjali pri izpraševanju, kar kaže, da je bil pravi pedagog. Neki dopisnik „Edinosti“ mu skorej očita, da je samoto ljubil, ter na njega obrača čertico iz znane pesmi „v Arabje puščavi“ — in da si je v tej ljubezni do samote lepo premoženje prihranil, a daroval cerkvi v Avberu petdeset in ubogim petdeset goldinarjev. Ni mi znan stan njegovega premoženja; a to mi je znano, da je pokojnik, dokler je živel, mnogo dobrega storil, ter si nabiral zaklade tam, kjer jim ne škoduje ne rija ne molj, delil je pa dobrote tako, kakor veli sv. evangelije, da namreč ena roka ne vé, kaj dela druga. Mene in še koga je serce zbolelo, ko je čital očitane o „dobičkanosnej samoti, njemu ugajajočej,“ in ki bi želel mu naslednika „z vsimi svojstvi novodošnjega (sic?) verlega duhovnika.“ Enemu naj potrebnjših zavodov naše škofije je on eden prvih dobrotnikov in žeteli je, da bi ga njegovi imovitiji zmed bratov posnemali, in tako bi se potem napolnile prazne duhovnije v tej škofiji. Dopisnik „Edinosti“ je moral navesti in drugo čertico znane pesmi „v Arabje puščavi“, katera popeva, kako zgoreli „feniks“ zopet oživilen iz germade v zrak zletí, — ravno tako mislim, da je blaga duša Petra Svetlina zletela v večni raj vživat pripravljeno mu plačilo, kar mu vsi iz serca želimo.

Še nekaj oziroma na zapuščino pokojnega misijonarja č. g. Valentina Laha. Te dni je eden tirolskih g. duhovnov bil je v Ljubljani, ki je prišel iz Bosne in pripovedoval je, kakor že drugi poprej, koliko zemljišča je ranjki gosp. Lah nakupil v misijonske koristi, in sicer ob Dubici in še v nekem

drugem kraju. Po nesreči testamenta niso našli, ker so g. Laha tolovaji ubili, in kdo bo dobil zdaj premoženje, ktero je bilo brez dvoma namenjeno samo za misijon? Kolikor se vé, se ranjcega sorodniki za to poganjajo, pri katerih je menda ranjki nekoliko bil zadolžen, katerim gotovo po pravici več ne more pripadati, razun k večjemu, če je bilo kaj ranjcega osebna lastina, ali pa še to ne, ker misijonar je gotovo vse bil odmenil za misijon. Kaj je tedaj storiti?

Svetovano je od previdne strani, naj vsi, ki so pokojnemu gosp. Val. Lahu kaj za misijon v Bosni darovali, to naznanijo milgosp. škofu Marijanu v Banjaluki, in morebiti gosp. Lahovi sorodovini, da se reši za misijon, kar je mogoče. Od ene strani že imamo pisanje, da je bila znatna svota za misijon darovana gosp. Lahu; ni dvomiti, da so mu več ali manj dajali tudi drugi. Vsacega kristjana mora vést priganjati, da se zgodi pravica, ter da k temu pripomore, kolikor je mogoče. S tem tudi prilajša stan duši ranjcega uboze g. Laha, čigar namen gotovo ni bil drugi, kakor misijonu v Bosni pomagati. Vstrebno bo s tem tudi sorodnikom, katerim se bo dala prilika, da bojo ložej svojo dolžnost spolnili in prihiteli ranjkemu na pomoč; še največ bode pomagano njim samim, ker nesreča bi bila zanje, ako si prilastili kaj tega, kar je bilo dano za misijon.

Amerika. Iz Slepy-Eye-a je priserčno pohvalno pismo do nekega posebnega dobrotnika, ki je poslal zalo mašno obleko v imenovani ubožni kraj, kjer naš prečast. naš rojak g. Torri misijonari. Pravi g. pisavec, da veliki teden je g. Torri pervikrat rabil prelepo novo cerkveno opravo in ljudi opominjal, da naj vsi molijo za verlega g. dobrotnika v Ljubljani.

Naj še opomnim, pravi pisavec, da veliko soboto med božjo službo je bil sprejet en krivoverec v sv. rimsko katoliško Cerkev, in da se naš g. misijonar grozno trudijo, ko so sami, imajo toliko dela in zraven tega še niso prav zdravi; učiti imajo zraven duhovskih nauk še cerkveno petje, orgljanje itd. in ob nedeljah morajo biti tešč do poli ene.

Sedaj pričakujemo iz Palestine gosp. Bergholda, našega soseda, župnika v Neuhaus-u. (Sliši se, da pojde skozi Ljubljano in da ima skoraj priti. Vr.) Tudi ta gospod je mnogo storil v teh krajih za božjo čast.

Barve na Antikristovi zastavi.

Vredno je poznati znamenja Antikristova, ker zdaj je antikristov veliko, da se vsak umni ložej varuje zapeljanja. Kako tedaj se razodeva antikrist, kakošne barve ima?

1. Antikrist pri vsaki priliki išče duhovne v slabo ime pripraviti, ljudstvo od duhovna odvračati.
2. Antikrist zlasti skuša gospém, gospodinjam, devicam cerkev in spoved pristuditi in molitev v zamerzo spraviti.

3. Antikrist se trudi ženstvo odverniti od vérskega in pobožnega branja, in temu spolu gleda v roke spraviti zapeljive romane, spotikljive časnike, zaljubljene pesmi, in zvabiti nespremišljene v nevarne družčine.

4. Antikrist dandanes posebno sovraži versko šolo, raji bi gledal gadje gnjezdo, kakor pa versko šolo.

5. Antikrist po družbah, zborih, shodih nasprotuje cerkvenim koristim, kolikor more.

6. Antikrist pobira povedke, pravljice, zabavljice zoper duhovne, zoper vero in poštene katoličane in jih pošilja v liberalne časnike.

7. Ob času volitev antikrist po liberalnih listih in osebnih pismih skuša umazati poštene katoliške kandidate, da bi potem v zborih imel večjo moč ter lažje zatiral vero, katoliški Cerkvi škodoval, ter razširjal kraljestvo luciferovo.

8. Antikrist sméši, zaničuje, zasramuje in preganja družine, v katerih se beró katoliški časniki, spodbudne knjige, kjer se moli rožni venec.

9. Antikrist se péha skruniti nedelje in praznike, in cerkvena opravila. Ko gré antikrist memo procesije, pokrit ostane in gleda, kakor bi bil pezdiranje, tudi s kleko in vozom memo dère, če ni drugače.

10. Antikrist sploh škoduje sv. Cerkvi, kader je prilika k temu.

11. Antikrist na vse kripelje odvráča, da bi ženska mladina ne hodila v redovniške šole.

12. Antikrist se včasih spremeni tudi v angelja luči, ako mu kaže, da bi lažej svoj namen dosegel.

13. Antikrist o raznih časih ime zamenja; dan danes n. pr. je dobro znan z imenom frama-son (frajmavrer), naprednjak, močen duh ali liberallec, tudi še „narodnjak“, toda le samo „v prvi versti“, — ko bi kdo vero višje stavil, gorje! antikrist ga zdajci razbobna za „mračnjaka;“ pa le bedak se boji njegovega bobna.

Da pa ne bo kdo tega popisa napak razumel, je treba omeniti, da opisani antikristi so prav za prav napovedniki, predhodniki, njegovi panduri in kavási, ki utelésenemu Antikristu pot gladijo in pripravljajo: vse omenjene lastnosti so pa prave barve in znamenja utelesenega Antikrista. „Antechristi sunt nunc multi.“

Rekel bo morebiti kdo, da to ni res. Toda tajiti je lahko, pa nič ne pomaga; kajti frama-sonski časnik „Amico del Popolo“ v Rimu sam priporočuje neko žepno knjižuro frama-sonsko, ki naj bi ljudi učila po bistvu to, kar smó ravno pojasnili. Ker pa so antikristi mnogi, se jih je tudi povsod varovati.

Marija Pomočnica.

Čast in slavo radostno zapoj
Božji Porodnici, jezik moj!
Preslavljuj življenja njenega skrivnosti,
Premišluj verhunec nje svetosti!
Kličí vedno zaupljivo
Mater svojo ljubeznjivo:
Marija! Marija, pomagaj!

Dvignil te je Bog nad vse stvari,
Da te zemlja in nebo časti.
Moj pogled ne najde tebi tu enake,
Ne zazre je, če prodré oblake;
In zato le k tebi poje
Vzdihujoče serce moje:
Marija! Marija, pomagaj!

S trojedinim Bogom, kak slovez!
Veže tebe najtesnejša vez:
Ti nebeškega Očeta hči si zvesta,

Ljuba svetega Duha nevesta,
Mati Kristusa, Devica,
Zemlje in nebes Kraljica,
Marija! Marija, pomagaj!

Tvoje duše ni oskrnil greh,
Greh zemljanov skupen delež vseh:
Brez izvirnega si greha ti spočeta,
V večnem varstvu božjega Očeta,
Srečna stvar, neskončno srečna,
Ki te lepša slava večna,
Marija! Marija, pomagaj!

Tebe v raju je izbral Gospod,
Da po tebi rešen bo naš rod.
Ti peklenški kači si zdrobila,
Rod človeški zlih vezí rešila;
Zmagovalcev zmagovalka,
Odrešenja znanjevalka,
Marija! Marija, pomagaj!

Sveti Duh je zročil ti zaklad,
Tvojega telesa blažen sad.
O Marija, stolp mogočen, hiša zlata,
Roža skrivnostna, nebeška vrata,
Sedež božje si modrosti
In posoda vse svetosti,
Marija! Marija, pomagaj!

Zora zlata, zvezda jutranja
Si Marija, milostna Gospa;
Ti si vir in vzrok veselja mi naj blaži,
V tebi jeza Božja se tolaži;
Tožnim si pribežališče,
Tvoje brambe vsakdo išče;
Marija! Marija, pomagaj!

Lepa, sveta in vsa čista si,
Čudovita, polna milosti,
Mati in devica vzorna, ljubeznjiva,
Senca greha blišča ne zakriva;
Res najbolj si hvale vredna,
Da te slavi pesem vedna:
Marija! Marija, pomagaj!

Vredna si, Kraljica, da sediš
Poleg Kralja, ki derži svet križ,
Ker neskončno ž njim za-me si preterpela,
Zmir v skerbah, le redkokdaj vesela.
Vseh mučencev mučenica,
Bodi moja pomočnica.
Marija! Marija, pomagaj!

Ko začne se za-me smertni boj,
Ti, Marija, mi na strani stoj!
Prosi za-me, Mati ljubljene Sina,
Da odpre se boljša domovina,
Kjer bom večno slavo peval,
Rajsko radost razodeval:
Marija! na veke češčena!

Nema Eboran.

Razgled po svetu.

Zatiranje sužnjosti. Veliki papež Leon XIII je 5. majnika lanskega leta govoril veliko besedo zoper kupčevanje s sužnji v obširni Afriki. Vse, ki imajo oblast in moč, katerim je mednarodna pravica sveta, sveto človekoljubje, kateri se pečajo za razširjanje katoliške vere — kliče namestnik Kristusov, da naj bi zbrali vse moči ter delali, da se odvrta čisto nesramno in hudodelsko trgovanje z ljudmi. Leto in dan je minulo od tega časa, in že se je ta glas razširil po vsem svetu.

Kako močno je Leonu XIII do tega, da se sužnjost odpravi, kaže tudi ta-le dogodek. Lansko leto, ko se je vesoljni svet skušal, kako bi sv. Očeta o njih zlati maši bolj razveselili, so imeli braziljski škofje to lepo misel, da so za poslavljenje papeževga jubileja zbrani denar obnirali za odkupovanje sužnjev. In dobili so to-le pohvalo od velikega zlato-mašnika: „Med vsimi darovi, ki so nam došli k Naši 50letnici, nobeden Našemu sercu ni tako dobro del, kakor oni, s kterimi se je sužnjim povernila svoboda.“

Ta velikoserčna beseda je serca še bolj vnela. Začelo se je po vsih deželah pisati, darovi se zbirati, po zborih govoriti v prid zatiranja sužnjosti in otevanja sužnjega zamurskega ljudstva. Na Nemškem kmalo skoro ne bo srenje, ki bi ne imela svojega „Afrika-Verein-a.“ V Monastiru izhaja mesečni listek „Gott willes!“ (Bog hoče), ki pospešuje to prizadevanje. „Katholische Missionen“ nosijo popise, slike misijonarjev in tudi že novih mučencev in mučenk, ki so dali življenje za reševanje in pokristjanjenje zamurcev. V Krakovem na Poljskem je „afrikanska družba“ tudi že dobila potrdjenje predloženih pravil. Č. P. Stanislav Zaleski S. J. je priravnal knjižico „Sužnjost v Afriki“ s 6 slikami in zemljevidom Afrike, ki pride skoraj na svetlo. O tem govoriti bode še dostikrat prilika; za zdaj naj samo še to opomnimo, kako marsikteri, ki preslavljajo delo Leonovo za odpravljanje sužnjištva, pa besedice graje nimajo zoper tiste, ki Leona samega tako rekoč v sužnjosti imajo, temuč se z njimi sladko objemajo, poljubujejo in se znjimi gostujejo etc. Živela doslednost!

Kje so možje? Časniki so te dni prinesli čudno pohvalo (?) o Crispi-ju: „Crispi, naj višji svetovalec svojega gospodarja, je po svoji politiški preteklosti ercprekucuh, po svojem verskem mišljenju brezbožnik (ateist), po svojem politiskem prelevljanju kameleon brez enakosti, in kot oseba samosebič perve verste.“ — S temi besedami poznamnuje „Germania“ tega laškega ministerskega predsednika, kterega so nemški časniki na vse funte in cente hvalisali, ko ga je bila zgoda in nezgoda prignala v Berlin. Kako se je zdaj pokazal Bismark, ki se je nedavno tako prijaznega kazal papežu in katoličanom! In nemškim listom bi bilo vendar prištevati, da imajo kaj več značaja in moštva. Pa še več! Predsednik Levetzov (Levcov) je v berlinski državni zbornici rekel: „Hvala, ktero je italijanska poslanška zbornica z italijanskim gosp. ministrom izrekla našemu cesarju in nemškemu narodu za sprejem italijanskega kralja, nas je naj globokejše v serce ginila.“ K temu je donelo „bravo“. Le samo središče si je po poslancu Frankensteinu zrečno prideržalo, da njegovega (središčnega) stališča

do rimskega vprašanja ta dogodek na nobeno stran nič ne premakne... To je moška beseda! Ali bodo tudi na Dunaju naši katoliški poslanci tako nepremakljivi v rimskem, to je v cerkvenem vprašanju, kadar pride na versto vprašanje „verska“ ali brezverska šola?“ Pokažite se, Greuterji!!

Velika Britanija. (Ena za take, ki znajo misliti.) Iz imenitne škotske družine poslušajte to-le dogodbo.

Oče, višji britišk častnik v vzhodni Indiji, se je pred nekaj časom s soprogo in 3 odrasčenimi hčermi vernil z naselb in se je vstanovil v Rimu. Akoravno ostro protestanško odgojene, so deklice hodile v katoliške cerkve, ker znale so italijanščino, in kmalo pové ena očetu, da je postala katoličanka. Razdražen zaradi tega jo oče spodí od hiše in odloči letno plačo 100 liber sterlingov. Ne dolgo potem se pokatoliči tudi druga, in še tretja. Zgodilo se jima je kakor uni prvi. Poslednjič nasleduje tudi mati izgled svojih hčer, in mož tudi njo prežene od hiše. — Toda mož je bil ravnoserčen škocijan, ki je znal tudi misliti, kar dandanes ni vsakemu dano, ali pa je premesen in prestrasten, da bi resno mislil. Ob kratkem, tolika spreobrnjenja so zbudila moža, da je jel prevdarjati. Rekel je sam sebi, da katoliška vera vendar ne more tako slaba biti, ker je bila zmožna štiri duše k sebi potegniti in srečne storiti, kterih zvestobo in ljubezen do sebe je dobro poznal, in ktere pri svoji čisto-nravnem značaju in olikanem umu nikakor niso mogle biti žertve kake omame in prevare.

Med tem takem potuje imenitni mož v London, moli in pridno išče, kje bi bila resnica, in najde jo. Bilo je nekako pred poldrugim letom, ko je bil sprejet v katol. Cerkev, takrat piše svoji ženi in otrokom, da bi ga veselilo, ako bi hotle k njemu se verniti. Zares dospejo in malo pred nedeljo so zopet skupaj. Da se je spreobrnil, niso vedele hčere z materjo. V nedeljo-jutro jih praša oče, kdaj želé iti k maši. To vprašanje jih stori nekoliko derzne in odvernejo s prašanjem, če bi jih oče morebiti hoteli spremiti? O pač, reče, jaz grem navadno o pol osmih k maši v cerkev J. J. Vsak si lahko misli, kako silovito je bilo veselje matere in hčer pri tej nepričakovani pripovedi. — To znamenito dogodbico ima Solnograška „Kirchenzeitung“ 31. majnika... Kdor pošteno iščeš resnice jo bodeš našel, ko bi imel tudi, v Indijo, v Rim ali London iti ponjo.

Katoličani so se začeli po vsem svetu glasiti, in to je prav. Z molčanjem se ne bo nič doseglo, ker so nasprotniki resnice preterdovratni in prehudobni, da bi katoliško Cerkev dopustili do njenih pravic. Zelo tehtno na prvo roko je, da katoličani na velikih shodih zahtevajo, da papežu se mora poverniti, kar mu je ugrabljeno. Tako je storil veliki shod na Dunaju, tako shodi na Francoskem, Španjskem, Nemškem in celo unkraj velikega morja. To mora zahtevati vsak katoličan, kateri ni izdajic ali pa neumna klama. Toliko milijonov glasov se ne bo moglo presliševati, naj se protestant Bismark in frامason Krispi tudi do kerča objemata in do slin poljubujeta v Berlinu. Bomo videli, koliko vatlov dolgo je to prijateljstvo.

Kar morajo zdaj katoličani na Avstrijskem določno tirjati od kandidatov poslanških, je to, da vsak, kateri želi voljen biti, mora za trdno obljubiti,

da se bo poganjal za cerkvene pravice, in oziroma na nauk mladine — katoliško šolo. Kdor plačuje, mora imeti tudi zagotovilo za svoje pravice. Veliko odrasčenih je sedanjo dobo brez vere in zato nesrečnih, ker je bila odgoja v mladosti preveč plitva, premalo resnoba. Tedaj na bolje se je treba povzdigniti!

Na Bavarskem je umerla pobožna mati kraljica Marija. Vsled svoje poslednje volje je bila pokopana (med velikimi slovesnostmi) v obleki tretjega reda sv. Frančiška, katerega družnica je bila v življenji. Bog ji daj večni mir!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva

Glavni namen za mesec rožnik (junij.)

a) Glavni namen:

Razširjanje duha molitev.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Leon XIII. toži v svojem zahvalnem pismu, ktero je k sklepu preteklega leta poslal vsem škofom in vernikom katoliške Cerkve, da o našem času le vse preveč veljajo besede sv. apostola Janeza: Vse, kar je na svetu, je poželenje mesa in poželenje oči in napuh življenja.

Nasprotno žre krščanski svet na začetnika in spopolnitelja vere, Jezusa, ki ni gledal na sramoto, ki je preterpel križ zbog ponujane mu veselja; in vsi, ki so Kristusovi, so svoje meso s pregrehami in grešnimi željami vred na križ pribili, nosijo zatajevanje Jezusovo na svojem truplu ter spopolnjujejo njegove bolečine na svojem telesu.

A za tako vzvišeno življenje potrebujemo milosti božje; tembolj, ker kakor pravi tridenški zbor, „tudi v krščenem ostane poželenje in iskra greha, kar morajo vsi skusiti in pripoznati. Vsakako, se vé, je ostala v nas v vajo za boj, ter zato ne more škodovati njim, ki ne privolijo, temveč se s Kristusovo milostjo možato branijo; nasproti, kdor se je postavno boril, on bo dobil venec.“ A nihče ne more v tem boji sam s svojimi močmi vstrajati.

Zato pozivlja sv. Oče vernike k molitvi. In brez dvoma varuje molitev že po svoji naravi proti trojnemu sovražniku Kristusovega kraljestva, proti napuhu, mesenosti in lakomnosti, v katerih tiči vsak greh in vsaka strast.

Molitev je naj boljša vaja v ponižnosti, ker on, ki moli, svest si svoje slabosti in revščine, se obrne do Njega, od katerega je, in vse ima in upa. Molitev obsega v sebi spoznanje in pripoznanje lastne nezmožnosti, kakor božje moči in Njegovega veličastva in visokosti; molitev tedaj je živo nasprotje napuha.

Molitev je življenje, je razodevanje duha, je povzdigovanje duše k Bogu; je tedaj po svoji naravi nekako nasprotje pohotnega, mesenega življenja ter služi v to, da vzdiga ljudi iz nizkosti tega življenja; in nasproti more le že vzvišeni, čisti popolno moliti.

Z molitvijo slednjič, če jo opravljamo, kakor se mora, da namreč naj prvo prosimo za božje kraljestvo in njegovo pravico, naj bolje kažemo krščansko upanje, molitev oddaljuje sereca od zemeljskega ter napeljuje tje in vterjuje ondi, kjer so večni zakladi, kjer je pravo veselje. S kratka molitev, kakor priraste iz vere in sloni na veri, oživlja in goji in množi tudi sama zopet vero: to pa je zmaga, ki premaga svet, naša vera.

Verh tega je ravno molitev, ki krepi krščansko mišljenje v veri, upanji in ljubezni, gotovo sredstvo v boji ob uri skušnjave. Zato nam je zapovedano: Čujte in molite, da ne padete v skušnjavo!

Molitev dalje je vspešno sredstvo za napredek na potu k večnemu življenju. Zato nas pozivlja sv. pismo k molitvi: Prosite, in bote prejeli; iščite, in bote našli; terkajte, in odperlo se vam bo. Kaj bomo prejeli? Milost; in kaj bomo našli? življenje; in kaj se nam bo odperlo? vrata nebeška, v večno življenje. „K nebu se vzdiga molitev, in z neba rosi božje usmiljenje,“ pové kratko sv. Avguštin, in sv. Janez Zlatoust primérja moč molitve z božjo vsemogočnostjo, ker more tudi človek, kakor je Bog z vsemogočno besedo vse stvaril, vse doseči z besedo molitve.

Sv. Alfons Ligvorij je spisal malo knjižico: „Molitev, veliko sredstvo zveličanja“ in on pravi: „Med vsemi duhovnimi spisi, ki sem jih izdal, je gotovo ta naj koristnejši. O ko bi mogel dati napraviti toliko iztisov, kolikor je kristjanov na zemlji, da bi dal vsakemu jednega. Govorim pa zato tako, ker govoré o brezpogojni potrebi molitve celo sv. pismo in vsi sveti očetje, in ker ob enem vem, da kristjanje to veliko zdravilno sredstvo zanemarjajo. Prav posebno obžalujem, da pridigarji in spovedniki premalo o tem govoré, in da se duhovne knjige, tudi še tako obširne, s tem dosti ne pečajo, in vendar ni nič drugega, kar bi se moralo bolj priporočati.“ Svetnik ima to od Boga dopuščeno molčanje o molitvi naravnost skoraj za grozno kazen svojega časa, ravno zato, ker je molitev tako potrebna.

Dalje pravi: „Le toliko naredimo dobrega, pravi sv. Leon, kolikor Bog dopusti, da storimo z njegovo milostjo. To milost pa daje Bog po navadnem potu svoje previdnosti le onim, ki prosijo za njo. Res je, kar pravi sv. Avguštin, da Bog prve milosti, ktere brez svojega sodelovanja sprejmemo, kakor poklic k veri in pokori, daje še celo onim, ki za nje ne prosijo; ali ta svetnik je terdno prepričan, da druge milosti, posebno milost vstrajnosti, prejme le tisti, ki za to prosijo.“ Je pa slednjič vse ležeče na velikem daru stanovitnosti, in zato sv. Alfons svoje živo opominjevanje, kako potrebna je molitev, sklepa z besedami: „Kdor moli, se gotovo zveliča; — kdor ne moli, se pogubi.“ Kar se ne oklepa sidra molitve, to vse odnese velika reka pogube. Sveta bodi tedaj vsem, pravi Leon XIII, navada molitve: Serece in duh in usta naj molijo, in ob enem svoje življenje po tem vravnajmo, da bo namreč naše življenje po spolnovanji božjih zapoved nepretergano povzdigovanje duha k Bogu.“

Po vsem tem tedaj je jasno, da je naše društvo, molitveno apostoljstvo, ker je razodevanje in pospeševanje duha molitve, krasno delo, ki se ne more dosti priporočiti, in v ime njegovega prospeha moramo ne le moliti, ampak tudi delati. Jasno je dalje tudi, zakaj si je društvo, ki nič drugega ne namerava kot rešitev duš, v to sverho v prvi versti izbralo molitev. Jasno slednjič je, da med milostmi, ktere hočemo izprositi ljudem v zveličanje, duh molitve zavzema prvo mesto.

Tudi nameri božje previdnosti nam bodo postali jasni, ki je hotela, da naj hrepeni društvo vsled svoje vravnave po dvojnem cilju, po duhu molitve in po razširjanji pobožnosti k Jezusovemu Serecu; kajti Jezusovo Serece je vir, od koder teče duh molitve. Mesec rožnik tedaj, ki je posvečen presv. Serecu, se gorečneje ozirajmo k njemu, katerega smo prebodli, obžalujmo njegove smertne rane in svojo nezvestobo, in prosimo ga, da iztrebi z zemlje imena malikov — zlato telo lakomnosti — in krive preroke napuha, in da odvzame duha nečistosti; da hiši Davidovi in jeruzalemskim prebivalcem odpre čist studenec ter razlije nad nje duha milosti in molitve. (Cahar. 12. 13.)

b) Posebni nameni:

10. Binkoštni ponedeljek. Stanovitnost novospreobrnjenecem. Več sužnjev človeškega strahu. Več nevérecv.

11. S. Barnaba. Prospéh kat. tisku. Delo verskega razširjanja. Mnogi, da bi se jim po ljudskih misijonih in duhovnih vajah spremenilo mišljenje.

12. S. Janez Fak. Odvernjenje in odstranjenje sovražtev in kaljenja miru. Več sodnijskih zadév. Nekaj posebno prepirljivih in strastnih.

13. S. Anton Pad. Red sv. Frančiška. Usmiljene sestre od sv. Križa. Taki, ki so veliko zgubili.

14. S. Bazilij. Da bi se višje cenili evangelijski svetje. Več znanstvenih podjetij. Prav veliko učiteljev in učiteljic in njih šole.

15. S. Vid. Češka. Mladina, ktere vera in pravost je v nevarnosti Kanizijevo društvo in druga kat. društva.

16. S. Trojica. Z molitvenim apostolstvom posebno združene redovniške družbe. Prospéh katehētichemu poduku. Važna dušna pastirstva.

17. S. Ramuold. Regenburška škofija. Da bi se pogosteje prejemale ss. zakramenti. Mnogo hudo skušanin.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca. V molitev priporoceni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prečestvanje in vse nečistosti, sovražstva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Mati lepo prosi, da bi molili za spreobrnjenje razuzdanega sina, gerdega preklinjavca itd. — Samostanska kandidatinja se priporoča v molitev, da bi ji Bog zdravje vterdil, ter da bi srečno doveršila preskušnjo. — Mati priporoča sina dijaka, da bi si izvolil stan, kakor je po Božji volji in sinu v zveličanje. — Hudo bolno dekle za dušno in telesno pomoč na priprošnjo N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefa. — Mati priporoča svojega sina, ki se je udal razuzdanemu življenju, da bi se na priprošnjo Naše ljube Gospé in sv. Antona, iz grehov izkopal in na pravo pot pripeljal. — Velik grešnik za spreobrnjenje. — Oseba za potepeljivost. — Neke hudobne ženske za spoznanje in poboljšanje. — Hudo razuzdanega in nerednega moža priporoča žalostna soproga za spreobrnjenje na priprošnjo N. lj. Gospé presv. Serca. — Neki sin priporoča svojega zgubljenega očeta. — Da bi se pri nekem gospodarskem delu škoda odvernila. — Oseba za zdravje v nogi. — Druga za ozdravljenje glavne bolezni.

Zahvale.

Ne morem popisati dobrot, katere mi je sprosil Marija od Boga. Če sem se ji le z zaupanjem priporočila, sem bila uslišana. Moram reči, da je nisem le ene reči prosila, da bi je ne bila prejela. Zatorej ne najdem zadosti besedi, da bi se ji zamogla zahvaliti. Tudi se ji nikoli ne bom zamogla zadosti hvaležno skazati. Zato je moja serčna želja v „Danici“ nekoliko njenih dobrot omeniti.

Bila sem v hudih dušnih stiskah. Prosila sem jo vselej pomoči in bila sem uslišana. Sprejela sem tudi brezštevilno drugih dobrot, katerih ne morem tukaj popisati. Samo tri posebno imenitne, katerih mi vest ne pusti zamolčati, hočem omeniti:

1.) Hodila sem dve leti k zdravniku zarad leve roke. Zdravnik bi mi bil moral roko razrezati, pa bi še potem bila

težko dobra. Vse zaupanje sem že zgubila. K sreči se spomnim na Marijo, ki bi mi mogla pomagati. Nisem se motila. Le enkrat sem se obljubila, da bom šla na Brezje, če mi pomaga, in glej, ljubi bralec — roka se je začela kaj boljšati in v kratkem je bila zdrava. Tako se mi je ozdravila, da noben drugi ne more spoznati, da je bila kedaj bolna. Nepopisljiva groza me je obšla, ko sem čutila, da me roka nič več ne boli.

2.) Zopet me zadene huda nesreča. Ranila sem si nogo in morala sem mesec dni ležati v postelji. Zdravnik mi je moral rano žgati in obetal mi je, da mi ostane rana neozdravljiva in da bodem morala imeti ves čas svojega življenja odperto rano. Seveda me je tako tolažilo hudo zadelo in ko bi ne imela toliko zaupanja na Marijo, bi bila zelo nesrečna. Zopet sem se obljubila na Brezje, ter sem zdihovala k Mariji in sv. Roku. In zopet nisem mogla zapopasti, kako hitro se mi je rana zacelila. Lahko rečem, da mi je Marija čudež izprosila, ker sem bila tako hitro zdrava.

3.) Zbolela sem za nevarno vratnico, za katero je pri nas že več ljudi bilo pomerlo. Tudi jaz se nisem nič drugega nadejala in sem se le še priporočila Materi Božji in sv. Blažu. Obljubila sem v „Danici“ nazaaniti, že ozdravim. Takoj se mi je začelo boljšati in zopet sem toliko pri moči, da se upam kmalu ozdraviti.

Ljubi bralec! Ko bi ti jaz mogla povedati veselje, ki ga občutim, če se spomnim Marijinih dobrot, bi ti gotovo solze prišle v oči. Ginjena sem, kedar se spomnim besed sv. Bernarda, ki pravi, da nobeden še ni bil zapuščen, ki se je zatekel k Mariji. Tudi jaz rečem, da Marija nobenega ne zapusti, če se ji le priporoči. Prosim te, ljubi bralec, ker se ji jaz ne morem zadosti zahvaliti, zdihni še ti enkrat k Mariji v zahvalo za tolike milosti, ki sem jih prejela.

Tisočkrat hvala in zahvala Mariji Devici, Naši ljubi Gospé presv. Serca za vse milosti in dobrote, ki jih je meni in vsim drugim, ki so se k nji zatekli, izprosila. Hvaljena bodita Jezus in Marija za vse milosti.

H. V.

Listek za raznoterosti.

Prelepi podobi Jezusovega in Marijinega serca, ki ste bili izpostavljeni v prodajalnici gospé Hofbauerjeve, je kupil čast. g. župnik Jan. Tavčar za svojo cerkev. Tako je ravno o pravem času dijaški mizi prišla preblaga pomoč — 50 gld., cerkvi pa predragi kinč, ki bo vernikom veselje in dušna pomoč. Preserčna hvala preblagemu g. Tomcu za toliko pomoč in čast. gosp. župniku, ki jik je blagovolil kupiti.

† V Javorji pod Ljubljano je 28. maja umrl administrator č. g. Matej Ferčej. R. I. P.

Pojasnilo o romanju v Marijo Celje: Vožnja po železnici od Ljubljane do Šrambaha — skozi Kranjsko, Koroško, Štajersko, Zgornje in Spodnje Avstrijsko — bo terpela 21 ur.*) Vožnja od železnice do Marije Celje — 8 ur dalje — bo stala 1 gld. 60 kr., tje in nazaj pa 3 gld.; od železnice do Tirnice pa 40 kr. Za vozove se bo preskerbelo za toliko romarjev, kolikor se jih bo posebej oglasilo pri nakupovanju romarskih listov. V Marija-Celji se bodo romarji mudili poldrugi dan.

Odbor.

Železna cerkev. Belgiška družba za očitna dela na Henegavskem v Binchen-u je naredila gotiško cerkev iz tistega železa, ki je odmenjena za duhovnijo

*) Ta pot je sicer veliko daljša, kakor bi bila naravnost po južni železnici; izvolili so jo pa, ker južna ni bila voljna odjenjati pri ceni. Tako je bilo nam povedano. Vr.

v Manili na Filipinskih otocih. Ondod gospodujejo pogosti tako hudi potresi, da so bile prešnje, iz malte in kamna zidane cerkve čisto razdane. Strokovnjaki so tedaj to cerkev po dobrem prevdarjenji tako vravnali, da bo kljubovala po njih prepričanju tudi najhujšim potresom. Dolga je ta cerkev 54 m in široka 22 m, krov je visok 20 m in ima 2 po 50 m visoka stolpa. Vsa teža znaša 1.600.000 klg.

Iz Ljubljane. Na shodu za duhovsko podporo 5. t. m. v škofiji je bilo pričujočih okoli štirideset čč. gg. duhovnov. Gosp. predsednik prelat dr. A. Čebašek in tajnik preč. g. J. Flis sta poročala o društvu, katero se je pri vsem tem, da je veliko duhovnov umerlo, za nekoliko udov narastlo in ima premoženja nekaj čez 22 tisuč. K sklepu so prevzvišeni gosp. knez in škof naznanili zahvalo odboru in družbenikom, pa zadovoljnost, da društvo lepo napreduje; naznanili so željo, da bi tudi drugi še pristopili, kateri naj udje o priliki k temu nagovarjajo. Posebej pa so sprožili misel, kako je želeti, da bi se posebej za bolne duhovne kaj ustanovilo, ker taki so večkrat v veliki potrebi.

Poljub v Berlinu. En in dvajsetega majnika 1889 sta se nemški cesar in laški kralj Humbert objela in poljubila v Berlinu. Kakošen je bil Prus do katoličanov še pred kratkim in kakošna je kralj Humbertova vlada še zmeraj, to je znano. Pilat in Herod sta se bila poljubila — vsaj v duhu — enkrat, ko sta oba spoznala, da je Jezus nedolžen; vendar milosti nista našla, ker Nedolžnega nista rešila, in zgodbe govore o žalostnem koncu teh mož. Kdor ni še od več v letih, naj si zapomni ta poljub v Berlinu in spremlja dogodbe ter opazuje, kakošen bode nasledek tega čudnega poljuba.

Kako, da toliko šolskega ljudstva zgodaj hira in umira? Odgovor: Zanikarni končujejo sami sebe, pridne pa nova šola.

To je moja misel, če vé kdo bolje, naj pa pové.

Vse v nedeljo!! Bere se: „Ogerski državni zbor je v nedeljo nadaljeval proračun naučnega ministra.“ V nedeljo je serbska naprednjaška stranka v Belem gradu imela svoj shod... V nedeljo se napravljajo izleti, pojedine, veselice — učenostni zbori vse v nedeljo! Kakošen bode sad?! V Belgradu se je že pokazal: pretep, rogovilstvo, celo uboj enega dijaka, enega orožnika in pobitje še drugih.

Iz rimskega Martirologija.

14. sušca.

Poslušajte, kaj so zopet ta dan terpeli premnogi svetniki, da so dosegli palmo marterstvo:

V Rimu 47 marternikov, kateri so bili kerščeni od sv. apostelja Petra, in sicer takrat, ko je bil s sv. Pavlom vred zapert v mamertinskih ječah, kjer sta bila priderževana devet mescev. Vsi so z naj večjo zvestobo spoznavali sv. vero in bili o Neronom preganjanju ob glavo djani.

V Afriki ss. mučenca Peter in Afrodozij; ta dva sta o vandalskem preganjanju prejela krono mučenstva.

V Karhisu v Mezopotamiji sv. Evtihij, starašinskega rodú in njegovi tovarši; umorjeni so bili zarad sv. vere od arabskega kralja Evelid-a.

V Valerijanski okrajini dva mučenika, ktera so Longobardi končali z obešenjem na drevo. Popis pravi, da sovražniki sami so ju slišali na drevesu peti, čeravno sta bila že umerla.

V ravno tem preganjanji je bil obglavljen dijakon Marsikanske cerkve.

V Halberstattu na Nemškem je umerla sv. Matilda kraljica, mati cesarja Otona I; sloveča je bila zarad ponižnosti in poterpežljivosti.

In tako tudi še drugod mnogo ss. marternikov, spoznovalcev in ss. devic.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Čast. g. župnik Jan. Demšar 15 gld. — Sorica 30 gld. — Naklo po č. g. adm. J. Lavrenčiču 6 gld. 4 kr. — Iz Teržiča 20 gld. — Iz Škocijana pri Dobravi 29 gld. — Iz Vodice 31 gld. 7 kr. — Z Radovice zopet 50 kr. — Iz Srednje vasi pri Kočevji 12 gld. 84 kr. — Iz Šent-Vida pri Vipavi 15 gld. — Od sv. Gregorija 14 gld. 30 kr. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 10 gld. — P. in M. Bernik 50 kr. — H. 30 kr.

Za dijaško mizo: Č. g. kapl. Ant. Kukelj 2 gld. — U. Sležič 40 kr. — Č. g. župnik Ign. Šalehar 5 gld. — Č. g. župnik Blaž Petrič 2 gld. — Č. g. administr. Jan. Lavrenčič 2 gld. — Neimenovana 50 kr. — Čast. g. Andr. Kalan 2 gld. — Č. g. župnik Jan. Tavčar 3 gld. — A. m. D. 1 gld. 40 kr. — Č. g. župnik Jan. Demšar 2 gld. — Čast. g. župnik A. Jamnik 8 gld. — Čast. g. župnik Jan. Sajovic 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. Fr. Tim. Solomun 10 gld. — Iz Naklega po č. g. administr. J. Lavrenčiču 46 gld. 47 kr. — Iz Samobora po č. g. br. Timoteju Solomunu 10 gld. — Iz Dovjega 50 gld. — Č. g. Anton Kreiner, kaplan v Kočevji, 21 gld. 70 kr.

Za misijone: Č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld. — Č. g. župnik Jan. Sajovic 3 gld. — Č. g. kapl. Fr. Mekinec 2 gld. — Č. g. župnik M. Jereb 2 gld.

Za spominek č. g. župnika Jož. Jeriča: Č. g. župnik Jan. Sajovic 1 gld.

Za zamurske otroke v Dahomeju: Gosp. Fr. Omejie 1 gld.

Za afrikanski misijon: Več oseb po č. g. župniku J. Demšarji 8 gld.

Za Marijanišče: Po preč. g. kan. M. Pogačarju 10 gld. — Preč. g. župn. Mat. Tavčar 10 gld.

Za Mater Božjo na Brezji: M. J. lepo pozlačeno svetilko, vrednosti kacic 15 gld.

Za misijon oo. Trapistov v južni Afriki: A. m. D. gl. 15 gld.

Za družbo sv. Bonifacija: A. m. D. gl. 2 gld.

Za družbo sv. Leopolda: A. m. D. gl. 2 gld.

Za misijone med neverniki: Martin Tekavčič po č. g. župniku Fr. Zbažniku 50 gld.

Za misijone v Kini: Neimenovana po č. g. kapl. Ant. Kukelju 5 gld.

Za usmiljene sestre v Bulgariji: Neimen. po č. g. kapl. A. Kukelju 2 gld.

Za misijonarje v Macedoniji: Neimen. po č. g. kapl. A. Kukelju 3 gld.